

mellem alle de andre Ansøgere at pille den bedste Parcel ud. Jeg tror, at skal de to Principper prøves imod hinanden med en saadan Favorisering af det ene, vil i Nedgangstider og under lave Vurderingspriser ingen ønske sig Jord efter Loven af 4. Oktober 1919, ikke fordi Princippet i den er ringere, men fordi der ikke anvendes den Fremgangsmaade, som bør og skal anvendes, naar Principperne praktiseres ude i Livet.

Jeg skal udtale Haabet om, at de Henstillinger, jeg her har rettet til det kommende Udvalg og den højtærede Landbrugsminister, i nogen Maade maa blive imødekommet. Principielt ønsker vi fra vor Side, at § 2, 2det Stykke, stryges af de Grunde, jeg her har nævnt, og subsidiært anmoder jeg meget indtrængende om, at man ikke ødelægger Muligheden for en sund og retfærdig Udstykning af Domænegaardene i Sønderjylland ved en stykkevis Anvendelse af Princippet i Loven af 22. Juni 1917, men at man dog i alt Fald forlanger, at de Parcellister, der ønsker Jord og Laan efter denne Lov, ved Fordelingen kommer til at staa paa lige Fod med dem, som vælger det Princip, der er nedlagt i Loven af 4. Oktober 1919. Jeg tilsiger hermed mit Partis Støtte til Sagens videre Behandling i det kommende Udvalg.

Brorsen: Fra alle Sider er der udtalt Tilfredshed med, at ret betydelige Arealer i Sønderjylland kommer til Udstykning nu i den nærmeste Fremtid gennem en længere Aarrække. Ogsaa jeg mener, at det er meget heldigt, at man nu foreløbig kan faa Jord til Udstykning fra Domænegaardene i de sønderjydske Landsdele. Det staar nemlig saaledes for mig, efter det Kendskab, jeg har til Landet dernede, at der vistnok ikke er ret mange Steder, maaske ingen, naar vi tager det landsdelsvis, hvor der inden ret længe vil vise sig saa stor Trang til Udstykning som netop i de sønderjydske Landsdele. Vi ved, at der der lever en forholdsvis mindre Befolkning end i det øvrige Land. Det hænger naturligvis sammen med tidligere indtrufne Begivenheder; vi ved, at for en Del Aar tilbage fandt der en Udvandring Sted af den sønderjydske Ungdom paa Grund af Forholdene dernede.

Jeg kan fuldt ud billige, at denne Udstykning i Henhold til Lovforslagets Bestemmelse i § 2, 1ste Stykke, finder Sted efter Loven af 4. Oktober 1919; og jeg kan ikke afholde mig fra at gøre den Bemærkning

— for Resten har jo hele det Princip, der ligger til Grund for Loven af 4. Oktober 1919, været Genstand for Omtale af næsten samtlige Talere ved denne Lejlighed —, at jeg for mit Vedkommende hylder den Anskuelse, at vi netop med Hensyn til den Jord, som der her er Tale om, Domænegaardene dernede, maa forholde os paa lignende Vis som med Hensyn til Jorden fra Len og Stamhuse i det øvrige Land. Det forekommer mig, at de Forhold, vi her har med at gøre, er i saa høj Grad beslægtede, at det vil være rigtigst, hvis vi med Hensyn til Domænegaardene holder os paa samme Linie som med Hensyn til Udstykningen af Lens og Stamhuses Jord. Jeg vil gerne i den samme Forbindelse sige, at jeg ikke sværger for Tid og Evighed til de Principper, som er nedlagt i Loven af 4. Oktober 1919. Men vi husker antagelig Forhistorien. Vi husker, at vi i mange Aar drøftede de forskellige Principper, der kunde være at bringe i Anvendelse, og vi blev til syvende og sidst, i alt Fald et meget stort Flertal her i Rigsdagen, enige om, at man skulde prøve de to Principper, Princippet i den gamle Husmandslov og Princippet i Loven af 4. Oktober 1919, med Hensyn til Jord fra Præstegaarde og Len og Stamhuse og med Hensyn til den Jord, hvormed man supplerer Jorden fra Len og Stamhuse ved Indkøb i Landets forskellige Egne.

Jeg anerkender altsaa, at den højtærede Minister har formet Lovforslaget saaledes, at det først og fremmest ogsaa er hans Mening, at Jorden skal udstykkes efter Loven af 4. Oktober 1919; men jeg kan ikke afholde mig fra at udtale en Beklagelse over, at der i § 2, 2det Stykke, findes en Bestemmelse, som alligevel gør det muligt, at man kan faa Forholdet ordnet paa forskellig Maade dernede; og det tror jeg er i mange Henseender meget uheldigt. Den ærede Ordfører for mit Parti (Refshauge) fremsatte en Udtalelse, hvori han gav Udtryk for sin Tilfredshed med netop de Bestemmelser, der findes i § 2, 2det Stykke, idet han sagde, at der ligger en hel Del Ejendomme i Nærheden af Domænegaardene, som i høj Grad trænger til Jord, og der er dernede en meget betydelig Uvillie mod at faa Jorden efter Loven af 4. Oktober 1919. Jeg ved naturligvis ikke, hvorledes man fra de paagældendes Side ser paa hele dette Spørgsmaal, men jeg tror alligevel, det ærede Medlems Opfattelse i mange Tilfælde beror noget paa en Misforstaaelse. Jeg har i hvert Fald efter mit Kendskab til hele den Udstykning, som har fundet Sted